

Homilie 26 april 2020 - 3e paaszondag - Toon Suffys SJ

We hebben vandaag hetzelfde evangelie dat in de kerk ook op Paasavond wordt gelezen. Maar op de Paasavond zijn er niet zoveel mensen in de kerk zodat het evangelie verloren gaat voor de meeste gelovigen. Vandaag komt het terug, want het is een belangrijk evangelie: het gaat over de teleurstelling in het geloof.

Wij kennen de term “Emmaüsgangers” wel, maar kennen we het verhaal erachter wel. Twee zijn het beu. Zij moeten niet meer weten van die gemeenschap in Jeruzalem: eerst zou Jezus koning worden, dan wordt Hij gevangengenomen, veroordeeld en terechtgesteld. En dan komen enkele vrouwen vertellen van verschijningen. Die twee hebben er genoeg van. Ze gaan weg.

Maar toch, ze kunnen over die Jezus niet zwijgen. Ook niet tegen een vreemdeling die meegaat. Jezus ging met hen mee. Is dat niet een ervaring die wij allemaal hebben? Wij hebben Jezus leren kennen omdat anderen over Hem verteld hebben: onze ouders, leraars in de school, priesters en andere voorgangers in de kerk. Zij hebben Jezus voor ons “zichtbaar” gemaakt. Jezus komt tot ons in de woorden en de daden van andere mensen.

Een paar jaar geleden had ik zo’n Emmaüs-ervaring bij een doop. Bee, van Bea, een meisje van zes. De vader is onbekend en haar moeder, een junkie, heeft haar verstoten. Dan wordt de baby van het ene pleeggezin naar het andere gestuurd.

Als ze drie jaar is komt Bee bij een jong koppel terecht. Twee jonge mensen die geloven in een betere wereld. Zij dromen van een wereld die aandacht heeft voor zwakke, verlaten en verstoten mensen. En zij voegden de daad bij hun droom. Zij namen Bee op in hun gezin. Zij zelf verwekken ook twee eigen kinderen die zij telkens laten dopen. Bij de voorbereiding van de doop van de jongste, vraagt hun pleegdochter om ook gedoopt te worden.

Daarover mag alleen de biologische moeder beslissen. Maar die kijkt al vier jaar niet meer naar haar dochter om. Ze hebben alle instanties afgelopen en uiteindelijk mag hun pleegdochter gedoopt worden. Bee, is een vinnig meisje van bijna 7 jaar. Zij kan bidden, lezen en schrijven, en zij zorgt met liefde voor haar pleegbroer en pleegzus (Bee is de oudste).

De begeleidende liefde van Karmen en Benny heeft Bee meegenomen op die lange weg uit de eenzaamheid, de ontgoocheling naar een leven van verbondenheid en hulpvaardigheid, uit het verstoten zijn naar verbondenheid en betrokken zijn. Hun liefde heeft van Bee een hoopvolle, lieve en behulpzame dochter gemaakt.

Karmen en Benny zijn, zoals Jezus, met Bee meegegaan van de dood naar het leven. En in het dagelijks breken van hun brood voor elkaar en de kinderen hebben zij allen de Heer herkend die meegaat in hun gezin.

Jezus Christus gaat ook met ons mee in deze tijd van beperkt en moeilijk leven. Vaak herkennen wij Hem niet. Maar waar wij mensen hun brood zien breken voor anderen, weten wij de Heer aanwezig. Wij kunnen Hem niet vasthouden, maar wij kunnen geloven. Iedere avond is er applaus voor mensen die meegaan met anderen in hun gebroken dromen, in hun gebroken leven. Er zijn daarnaast nog velen die niet genoemd worden, maar wel meegaan om anderen moed in te spreken en nabij te zijn.

Laten wij de Heer danken dat hij ook vandaag met ons meegaat van Jeruzalem naar Emmaüs, van onze teleurstelling naar warm geloof waarover wij niet kunnen zwijgen.